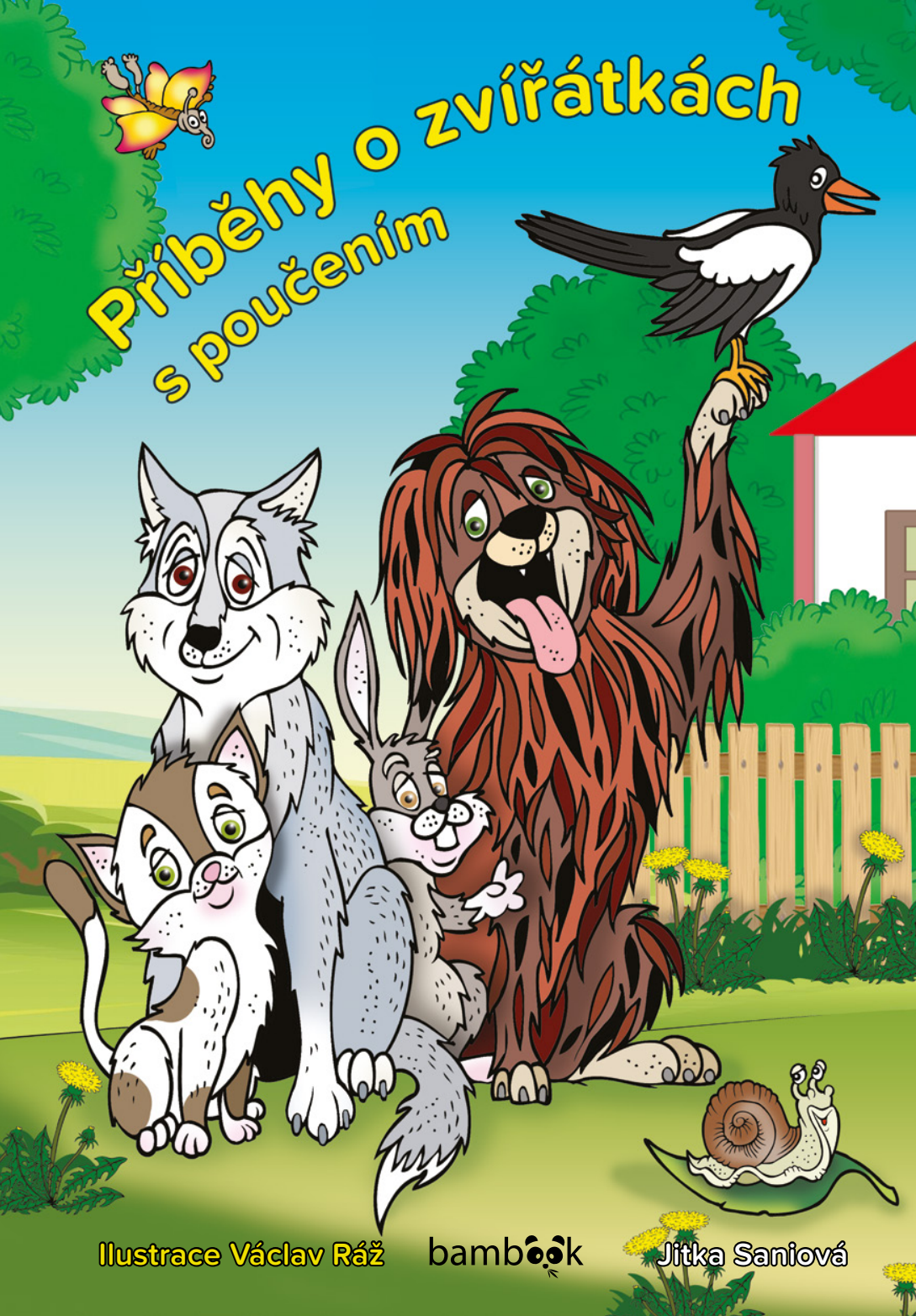

Příběhy o zvířátkách s poučením

Ilustrace Václav Ráž

bambóok

Jitka Saniová

O pejsku Peťuldovi, kočičce Adélce a zapomenutém slabikáři

V rodině Voženílkových žili Kristýnka a Davídek, jejich rodiče a také tři zvířátka – velký huňatý pes Peťulda, bílohnědá kočička Adélka a modro-žlutý upovídaný papoušek Bořivoj.

Jako každé ráno rodiče odešli do práce, Kristýnka do školky a Davídek do školy. Dnes se ale stalo něco neobvyklého.

Davídek si doma zapomněl slabikář.

„Aaaaaah!“ lekla se kočička Adélka a ukázala na stůl. „Peťuldo, podívej se, Davídkův slabikář se pohnul!“

Pejsek Peťulda se protáhl a zamručel: „Hmm, to se ti něco zdálo, Adélko.“

„To přřece není možnéééé, ty hloupoučká kočko! Ssssslabikáře se nehýbou.“

„Hloupoučká kočko!“ zaprskala kočička Adélka na papouška Bořivoje. „Ty jsi ale nevychovaný papouch! Počkej, že tě chytím a bude z tebe lítat peří.“

Pejsek Peťulda toho měl dost. Postavil se, oklepal se a kráčel si lehnout někam, kde by měl klid. Když míjel stůl, spatřil však to, co Adélka. „Ten slabikář se opravdu hýbe!“ zaštěkal.

Kočička Adélka a papoušek Bořivoj zmlkli. Oba se podívali na stůl.

Slabikář se natřásal a posouval se k okraji stolu.

Bum! Žuch!

Slabikář spadl na zem a otevřel se na stránce s písmenkem P. Písmenko P se postavilo a pelášilo pryč. Utíkalo a utíkalo, najednou „bác“! Zakoplo o Peťuldovu tlapku a rozpláclo se na zemi.

Pejsek Peťulda k němu přičichl. „Kdo jsi?“

Písmenko P se uklonilo. „Já jsem P. Umím vonět jako pampeliška.“ A opravdu! Vzduchem zavoněly pampelišky. „Umím štekat jako pes. Haf. Haf. Jsem písmenko P, na které začíná i tvoje jméno – Peťulda. P jako papír, bez kterého by nebyl tento slabikář. P jako peříčko, pastelka, polštář nebo třeba pivoňka.“

Pejsek Peťulda se pyšně napřimil a zaradoval se. „Jé, tohle je písmenko, na které začíná moje jméno. To je tak hezké!“ Než to dořekl, písmenko P zmizelo.

Adélka seděla u slabikáře a pacičkou obracela stránky. „Já chci taky poznat písmenko, na které začíná moje jméno.“

Náhle ze slabikáře začalo utíkat písmenko J. Adélka k němu přiskočila a zatarasila mu cestu: „Ty jsi moje písmenko?“

„Kdepak, Adélko,“ odpovědělo písmenko J, „já jsem veselý J jako jaro. Beze mě bys nemohla napsat ježek a volat na kamarády Jirko, Jiřinko, Jitko, Jano. A to není všechno – ani jablíčko a jahody bys nemohla vyslovit! Ahoj!“

Písmenko J také uteklo pryč. Adélka začínala být smutná, když vtom uslyšela: „Já jsem A jako Adélka.“ Kočička se ohlédla se a uviděla písmenko A, jak si to mašíruje pryč ze slabikáře.

„Počkej přece!“ volala kočička Adélka, ale písmenko A se dalo do běhu. A najednou bylo fuč!

Pejsek Peťulda a kočička Adélka se na sebe podívali. Kočička se zeptala pejska: „Pročpak utekla písmenka ze slabikáře?“

Papoušek Bořivoj si načechral peří: „To je přece jasné! Slabikář s písmenky patří do školy. Když ho nějaký klučina nebo holčička zapomene doma, písmenka se začnou nudit a utečou pryč.“

Kočička Adélka a pejsek Peťulda museli uznat, že Bořivoj má asi pravdu. Všichni tři se podívali na slabikář, kde již chybělo několik písmenek. „Co budeme dělat, Peťuldo?“ zamňoukala kočička.

Pejsek Peťulda hned věděl. „Musíme je najít a vrátit do slabikáře.“

„Já vám pomůžu!“ zavolal papoušek Bořivoj.

„Ne, ty o mně říkáš, že jsem hloupá. Já tě nechci do našeho týmu,“ zlobila se kočička.

„Adélko, nezlob se,“ žadonil Bořivoj. „Já to taaaak nemyslel.“

Kočička Adélka se mračila, ale pejsek Peťulda ji nakonec přemluvil, aby papoušku Bořivoji odpustila a vzala ho do týmu. „Dobrá, ale už nikdy o mně ani o jiné kočičce nesmí říci, že jsem hloupá.“

„Slibujiiii!“ zavřískal papoušek Bořivoj, až málem spadl z bidýlka.

A protože pejskové pomáhají policistům a vyprávějí si o tom, každý pes ví, jak takové pátrání vypadá. Peťulda se dal ihned do organizování.

„Půjčíme si od Davidka a Kristýnky vysílačky, které dostali k Vánocům. Od tatínka si vezmeme lupu a začneme

pátrat. Až najdeme Adélkou písmenko, zavoláme Bořivoje. Ten přiletí a odnese písmenko do slabikáře.“

„Jasná věc!“ přisvědčil papoušek Bořivoj.

Když všechno zorganizovali, pustili se do pátrání. Pejsek Peřulda čichal a kočička Adélka se dívala skrz lupu po stopách.

„Adélko, tady voní vanilka.“

„Tak to bude písmeno V. Honem za ním!“

Peřulda zapojil do akce nos. Stopa je zavedlo ke stolu, na kterém stála vanilková bábovka. Pod stolem chrápalo písmenko V. Kočička Adélka mrkla na pejska a pomaličku, tak jako to kočičky umějí, se přiblížila k písmenku.

Hop! Chňap.